

Kramat BVBA
Hulshoutsesteenweg 24
2260 Westerlo Belgium
Tel./Fax: +32 (0) 16 68 05 87
www.kramat.be

ISBN: 9789079552993
Wettelijk Depot: D/2013/7085/10
Nur: 284 - 285
Copyright © Marina Defauw & Kramat bvba
Omslag: ARTrouvé
Vormgeving binnenwerk: Roelof Goudriaan
Drukwerk: MultiPrint LTD, Bulgaria

Marina Defauw

**Panfluit met
gouden noten**

UITGEVERIJ
KRAMAT

Eén doel had hij... Mensen redden...

Niemand was ooit zo intelligent als dit wonderbaarlijke wezen.

Zijn voorbereidingen waren subliem. Hij maakte gebruik van magnetische velden, de lengte van zonnecyclussen, wervelstromen, de geboorte van Venus en... golvende muziek. Verder fungeerde hij als communicatiekanaal tussen levenden en doden.

Hij liet gecodeerde boodschappen achter, geheimzinnige inscripties. Wie ze zou opmerken, zelfs vele eeuwen later, zou zijn kennis kunnen gebruiken.

‘W at is er nou weer met je aan de hand, Timo?’

De directeur keek naar de veertienjarige jongen die tegen de glazen deur van zijn bureau aanleunde. De tiener droeg een zwarte trui met Diesel erop, een donkerblauwe jeans en sportschoenen. Timo Deridder, de vervelendste jongen van de school. Blijkbaar kon niemand echt vat op hem krijgen. Niemand wist wat er in hem omging. Hij was altijd bij conflicten en vechtpartijen betrokken. En nooit kwam hij er als verliezer uit. Hij scheen in alles goed te zijn.

‘Ik weet niet wat je bedoelt.’ Heel even keek hij de directeur aan. In zijn blauwe ogen verscheen een lichtje. Ietwat uitdagend. Een teken van verzet.

‘Natuurlijk weet je het. Je weet heel goed waarom je met je boek gegooid hebt.’

Het bleef een poosje stil. Timo krabde even in zijn blonde krullen en trok toen zijn ogen wijder open.

‘Hé? Wie is dat?’ Nieuwsgierig wees Timo naar het raam dat op de straat uitgaf.

‘Je luistert weer niet. Waarom heb je het gedaan?’ De directeur probeerde zijn stem niet te verheffen. In ieder geval mocht hij niet boos worden, want dat zou Timo bijzonder leuk vinden. Dat wist hij nog van een vorige keer.

‘Luister jij nou eens. Wie is die jongen die voor het raam stond? Ik heb hem nooit eerder gezien.’

‘Timo, word niet onbeleefd en antwoord op mijn vraag. Je

moet niet door het raam kijken. Kijk naar mij. Waarom heb je met dat boek gegeoid?’

‘Dat zijn dingen die gebeuren.’

‘Die gebeuren niet zomaar.’

De jongen grinnikte.

‘Je hebt gelijk. Die gebeuren niet zomaar. Alleen als de les vreselijk saai is.’

De directeur haalde zijn vingers door zijn grijzende haar. Wat kon hij hierop zeggen? Best mogelijk dat de les voor Timo saai geweest was.

‘Daarom hoefde je nog niet moeilijk te doen. Je moet respect hebben. Zelfs voor een leerboek. Besef je dat Lieze dat boek tegen haar hoofd had kunnen krijgen? Ze kon het nauwelijks ontwijken.’

Timo zuchtte. Daar had je het weer. Deed hij dan echt zo onuitstaanbaar? En de leraren dan? Dachten ze nu werkelijk dat zij nooit onhebbelijk waren? Waarom leerden ze hem nooit eens iets dat echt interessant was? Het was begonnen met die juf die zo dringend een konijn moest ontleden. Waarom liet ze dat beest niet lopen? Daarna kwam de leraar Engels vitten. Die vond dat er iets aan zijn uitspraak schortte. Zijn uitspraak! Terwijl hij zo keurig Engels praatte. O nec, het moest Brits Engels zijn. Brits! Wat was er fout aan Amerikaans Engels? Vervolgens was zijn klassenleraar met hem komen praten. En ook nog Devos die moeilijke leerlingen moest begeleiden. Blijkbaar was hij een moeilijke leerling, want hij werd bij de directeur geroepen. Het bureau van die man was ook al zo saai met doffe kleuren en een bokaal idiote goudvissen op een ouderwetse kast.

‘Het was niet de bedoeling dat mijn boek iemand zou raken. Ik schrok gewoon van die panfluit die ik hoorde en de karrenvracht

grote, witte pluimen die voorbij het raam dwarrelden. Toen ik vroeg waar die opeens vandaan kwamen, lachte Lander om mij. En toen schoot dat boek uit mijn handen. Het was per ongeluk.'

'Een panfluit en witte pluimen? Hoe bedenk je het?' Soms kreeg je de indruk dat die jongen ze niet allemaal op een rij had. Toch was hij een van de begaafdste leerlingen van zijn jaar. Helaas was hij nooit geïnteresseerd in de aangeboden leerstof. Elke les was hij onbeleefd en arrogant.

'Je moet geen verhaaltjes verzinnen,' ging de directeur verder.

'Ik verzin geen verhaaltjes. Het was echt zo,' zei hij verontwaardigd.

'Het boek heb je gegoooid. Straks moet je je gaan verontschuldigen bij de heer Gems en bij je klasgenootje Lieze.'

Timo zuchtte opnieuw. De directeur dacht dat hij veld won. Met een soepele beweging haalde hij zijn vingertoppen door zijn korte haren en trok even aan zijn das.

'Kijk, meneer, daar heb ik vreselijk lak aan,' antwoordde Timo na een poosje. 'Iedereen vertelt me altijd maar weer wat ik moet doen. Ik word misselijk van al die praatjes. Laat me toch met rust.'

De directeur leunde achterover.

'Je bent een begaafde leerling, Timo. Zelfs jij moet inzien dat er omgangsregels zijn die je niet beheerst.'

'En waarom zou ik dat moeten? Die regels kunnen me gestolen worden. Ik ben ik en jij bent jij,' antwoordde hij terwijl hij zijn neusvleugels even bewoog.

'Deridder!' brulde de directeur.

Timo haalde zijn schouders op.

'Sorry. Kan ik nu gaan, meneer?'

'Nee, dat mag je niet. Volgende woensdagmiddag meld je je

bij de schoonmaakploeg. Als sanctie zul je de hele middag helpen met schoonmaken.'

Timo knikte.

'En kijk uit, je zult je mobiel nog verliezen.'

Timo knikte nog een keer terwijl hij met zijn duim zijn mobiel wat dieper in zijn broekzak duwde.

Na het belsignaal kwetterden de leerlingen van de tweede klas naar buiten.

‘Hé, Timo, wat heeft de baas gezegd?’ vroeg Lander.

‘Je moet helpen met de schoonmaakploeg,’ bromde Timo de directeur na.

Zijn klasgenoten lachten. Anne-Sophie haalde even haar schouders op en Lieze liep aan de rand van de vrolijkheid mee. Timo wist dat Lieze het niet zo leuk vond dat hij alweer straf kreeg. Vorig schooljaar had hij bijna elke week straf gekregen en Lieze had toen dikwijls gepraat met de leraren in de hoop dat ze de straf zouden kwijtschelden. Cool was dat.

‘Ik moet ervandoor,’ zei Timo toen hij Amelia bij haar fiets zag staan. Amelia was Italiaans, ongelooflijk knap en ze zat twee klassen hoger. Ze liep nog maar zes maanden school bij hen. Vorig jaar waren haar ouders naar België verhuisd.

Amelia fietste weg. Bij de hoek van de Sparrenlaan haalde hij haar in.

‘Amelia, wacht,’ riep hij.

Ze stopte en draaide zich naar hem om.

‘Ja?’

‘Ga je mee ergens iets drinken?’

‘Ik denk er niet aan. Jij bent veel te jong. Wat moet ik nou met een jochie?’

Timo haalde diep adem. Dat was een belediging en haar woorden deden hem pijn.

‘En dan? Ik kan je verzekeren dat ik ooit in jouw klas zal zitten.’

Hij voelde dat hij niet tegen haar op kon. En dat wist ze. Hij merkte het aan de manier waarop ze stralend haar witte tanden bloot lachte.

‘Laat me met rust, Timo. Ik moet naar huis.’

Ze sprong op haar fiets. Hij dacht dat ze nog een of andere flauwe grap zou vertellen, maar dat deed ze niet. Gehaast duwde ze op haar trappers en verdween.

Hij zou er iets op moeten vinden. Hoe zou hij haar aandacht kunnen trekken?

Gelaten fietste hij ook weg, de andere richting uit. Het was rustig op de weg. Ergens in de verte klonk een fluit. Was dat ook een panfluit? Dan was het al de tweede keer dat hij onverwachts een panfluit hoorde. Vreemd hoe dat kon. Die muziek overstemde het gezoef van een voorbijrijdende auto.

‘Timo?’ riep een meisjesstem.

Hij remde, zette zijn voeten op de grond en keek om.

Het was Lieze maar.

‘Wat wil je van me?’ Het klonk harder dan hij bedoelde.

Het meisje slikte haar verwarring in.

‘Ik dacht dat we nog even konden praten.’

‘Waarover?’ Hij zag hoe de wind met haar lange bruine haren speelde.

‘Misschien over wat er op school gebeurd is?’

Zenuwachtig wurmde hij zijn handen in de zakken van zijn nieuwe jeans.

‘Het was echt niet de bedoeling dat jij het boek tegen je aan zou krijgen.’

‘Oké. Ik geloof je. Iets anders nu. Kun je me binnenkort nog eens helpen met wiskunde?’